

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., v právní věci žalobce: **O L.**, zast. JUDr. Annou Doležalovou, MBA, advokátkou se sídlem Štěpánská 633/49, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 10. 2014, č. j. OAM-398/ZA-ZA08-K08-2014, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 27. 8. 2015, č. j. 29 Az 41/2014 – 63,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovené zástupkyni JUDr. Anně Doležalové, MBA, advokátce se sídlem Štěpánská 633/49, Praha 1, **s e p ř i z n á v á** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši **3 400 Kč**, která je splatná do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení z účtu Nejvyššího správního soudu.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobce podal dne 21. 8. 2014 žádost o udělení mezinárodní ochrany, ve které uvedl, že je ženatý a má dvě děti, rodina žije na Ukrajině v Ternopilské oblasti, odkud pochází i on. Důvodem jeho žádosti je strach z povolání do armády. Slyšel, že je velmi špatně vybavená, bojí se o svůj život a rodinu, o kterou by se neměl kdo starat, pokud by zemřel. V pohovoru k žádosti, který se konal dne 9. 9. 2014, upřesnil, že jel do České republiky s rodinou na návštěvu, v průběhu pobytu se však dozvěděl, že mu byl zaslán povolávací rozkaz, proto se na Ukrajinu nevrátil. Nechtěl odejít do boje a na Ukrajině hrozí za odmítnutí služby pět let vězení. Navíc je tam tíživá ekonomická situace a nedostatek práce.

[2] Žalovaný v průběhu správního řízení připojil následující informace o zemi původu: Informaci MZV z 2. 10. 2013 (Situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti, Návrat do vlasti po dlouhém pobytu v zahraničí); Informaci MZV z 16. 4. 2014 (Aktuální bezpečnostní, politická a ekonomická situace na Ukrajině); Informaci MZV z 29. 5. 2014 (Situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti, Návrat do vlasti po dlouhém pobytu v zahraničí); Informaci MZV z 1. 8. 2014

(Politická situace na Ukrajině po nástupu prezidenta Porošenka, Postavení osob sympatizujících s bývalou premiérkou Tymošenkovou, Postavení osob sympatizujících s bývalým premiérem Janukovyčem, Možnosti přestěhování se v rámci Ukrajiny, Možnost vyhledání pomoci v případě poškození způsobeného trestnou činností či porušováním práv a svobod, Možnost podat stížnost proti postupu příslušníků policejních orgánů či jiných orgánů státní moci); zprávu Freedom House, leden 2014 (Svoboda ve světě 2014 – Ukrajina); zprávu Evropské komise, Brusel 27. 3. 2014 (Zpráva o pokroku v zemi za rok 2013 v rámci EPS – Ukrajina); Informaci ZÚ Kyjev z 10. 3. 2014 (Nová ukrajinská vláda); Zprávu CSR pro Kongres USA, Steven Woehrel, 24. 3. 2014 (Ukrajina: Současné otázky a politika USA); zprávu Organizace pro bezpečnost a spolupráci v Evropě (OBSE), 23. 4. 2014 (Poslední informace Zvláštní pozorovací mise na Ukrajině – na základě údajů přijatých v období od 22. 4. 2014); Dekret prezidenta Ukrajiny č. 303/2014, O částečné mobilizaci, 17. 3. 2014; Dekret prezidenta Ukrajiny č. 447/2014, O opatřeních ke zlepšení obranyschopnosti státu, 1. 5. 2014; Dekret prezidenta Ukrajiny č. 454/2014, O částečné mobilizaci, 6. 5. 2014; zprávu Úřadu Vysokého komisaře OSN pro lidská práva, 15. 6. 2014 (Zpráva o stavu lidských práv na Ukrajině); Informace Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky (UNHCR), 1. 7. 2014 (Posouzení mezinárodní ochrany v souvislosti s vývojem na Ukrajině – aktualizace č. 1); Infobanka ČTK – Země světa, Ukrajina, (stav infobanky ČTK na internetu dne 12. 9. 2014).

[3] Žalovaný rozhodnutím citovaným v záhlaví neudělil mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Postupně se vyjádřil ke všem formám mezinárodní ochrany a na základě uvedených podkladů dospěl k závěru, že nejsou dány důvody k udělení žádné z nich. Především vysvětlil, že branná povinnost je základní státoobčanskou povinností, nemůže se tedy jednat o pronásledování ve smyslu zákona o azylu. V případě žalobce nelze ani předpokládat, že by případný výkon vojenské služby měl být uplatněn diskriminačně. Ekonomická nouze také nečiní z osoby uprchlíka ve smyslu Úmluvy o právním postavení uprchlíků. Vyjádřil se i k současnému bezpečnostnímu stavu na Ukrajině a zdůraznil, že situace na západě (odkud pochází žalobce) a středu země je klidná. Azylově relevantním důvodem není ani snaha o legalizaci pobytu.

[4] Žalobce napadl toto rozhodnutí u Krajského soudu v Hradci Králové (dále jen „krajský soud“), který jeho žalobu zamítl rozsudkem citovaným v záhlaví. Vlastní odůvodnění uvedl konstatováním, že žalobce v žalobě (respektive jejím doplnění) brojil proti neudělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu. Shrnl, že žalobce v průběhu správního řízení netvrdil skutečnosti, které by bylo možné podřadit pod § 12 písm. a) či b) zákona o azylu, podmínky § 13 a § 14b téhož zákona nesplňuje, proto se zabýval právě otázkou udělení doplňkové ochrany.

[5] Nepřisvědčil stížnosti žalobce, že žalovaný si neopatřil dostatečné informace o situaci vězeňství na Ukrajině. Dle jeho názoru bylo dostatečné, že v odůvodnění rozhodnutí uvedl, že pouhá možnost špatného zacházení nemá sama o sobě za následek porušení čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv s tím, že doplňkovou ochranu v případě nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestu lze shledat pouze tam, kde takové nebezpečí reálně a bezprostředně hrozí. Krajský soud uvedl, že žalobce v průběhu správního řízení sdělil, že nechce bojovat, v případě odmítnutí by mu

pokračování

hrozil trest odnětí svobody, o obavách z tristní situace ve věznicích nehovořil. Postupu žalovaného tedy neměl co vytknout.

[6] Podotkl také, že materiál, který hovoří o nenaplnění mezinárodních standardů v ukrajinských věznicích, žalobce zmínil až v doplnění žaloby. Nadto skutečnost, že podmínky v ukrajinských věznicích nedosahují mezinárodních standardů, nemůže být bez dalšího azylově relevantní.

[7] Se žalovaným se ztotožnil i v tom, že případné zhoršení ekonomické situace žalobcovy rodiny není důvodem k udělení mezinárodní ochrany. Pokračoval, že žalovaný se seriózně zabýval současným stavem na Ukrajině a souhlasil s jeho hodnocením. Žalobce pobýval v západní části Ukrajiny a bezpečnostní situace není dobrá na východě země.

[8] Konečně nepřisvědčil námitce, že žalovaný neobstaral dostatečné podklady pro zhodnocení situace možného návratu žalobce do vlasti, odkázal na konkrétní listiny ve správním spise a zdůraznil, že žalobce se s podklady před vydáním rozhodnutí seznámil a měl možnost se k nim vyjádřit.

[9] Proti rozsudku krajského soudu žalobce (dále „stěžovatel“) brojí kasační stížností.

II. Obsah kasační stížnosti

[10] Stěžovatel podřadil důvody kasační stížnosti pod § 103 odst. 1 písm. b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[11] V první řadě namítal, že žalovaný nezjistil stav věci tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti (§ 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů), a krajský soud se s jeho postupem bez řádného zdůvodnění ztotožnil. Konkrétně se dle stěžovatele dostatečně nezabýval námitkou týkající se tristních podmínek v ukrajinských věznicích, které lze označit za nelidské či ponižující zacházení. Ve správním řízení stěžovatel uvedl, že mu hrozí trest odnětí svobody, vyslovil tedy obavu ze svého uvěznění. Z toho důvodu měl žalovaný obstarat informace o podmínkách v ukrajinských věznicích, což neučinil. V této souvislosti stěžovatel odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004 – 57.

[12] Dále uvedl, že krajský soud se dostatečně nevypořádal s tvrzením, že politická situace je napjatá na celé Ukrajině a nevyjádřil se k doloženým informacím. Podklady, ze kterých vycházel žalovaný, přitom nebyly aktuální. Stěžovatel zdůraznil, že Ministerstvo zahraničních věcí důrazně doporučuje českým občanům necestovat do Doněcké a Luhanské oblasti, kvůli nejisté situaci však vyzývá k obezřetnosti rovněž při cestách do Charkovské, Dněpropetrovské, Záporožské, Chersonské, Mykolajivské a Oděské oblasti, tedy i jižních částí Ukrajiny (viz webové stránky ministerstva). Poukázal také na to, že i v západní části země, odkud pochází, došlo k ozbrojeným útokům (ozbrojenci Právého sektoru udeřili v Mukačevu, ve Lvově došlo k bombovému útoku; viz webové stránky internetového zpravodajství www.idnes.cz).

[13] Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

[14] Žalovaný nejprve obecně konstatoval, že kasační stížnost je dle jeho názoru nepřijatelná, neboť nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Odkázal na správní spis a napadené rozhodnutí, shrnul, že shromáždil dostatečné podklady a řádně se vypořádal se všemi právními námitkami a skutečnostmi, které stěžovatel v průběhu správního řízení uplatnil. Výtky dle něj měly „blanketní formu“ a v celém předchozím řízení stěžovatel nedoložil nové právně relevantní skutečnosti.

[15] Rekapituloval, že jediným důvodem stěžovatelovy žádosti byla obava z povolání do armády, neustále se zhoršující bezpečnostní situace na Ukrajině a s tím spojené ekonomické obtíže rodiny. Dle žalovaného stěžovatel nemůže úspěšně namítat vady učiněné správním orgánem, aniž by konkrétně upřesnil, které podklady nebo důkazy v odůvodnění rozhodnutí chybí, respektive pokud sám neuvedl takové, které pro toto tvrzení svědčí. Stěžovatel svá tvrzení nedoložil a krajský soud je nezjistil. V průběhu správního řízení se seznámil s podklady pro rozhodnutí a uvedl k nim, že vnímá jejich nezávislost a domnívá se, že jsou pravdivé.

[16] Žalovaný pokračoval tím, že dle judikatury Nejvyššího správního soudu je správní orgán povinen zabývat se závažnou újmou, pokud ji žadatel tvrdí, nebo pokud v průběhu řízení vyjde najevo. Odkázal také na judikaturu týkající se situací, kdy původcem újmy je soukromá osoba. Dále citoval z judikatury Nejvyššího správního soudu ke smyslu a účelu doplňkové ochrany, důvodům k jejímu udělení a z rozsudku ze dne 28. 5. 2009, č. j. 5 Azs 36/2008 – 119.

[17] Uzavřel, že stěžovatele nelze podřadit pod okruh osob, kterým hrozí vážné individuální ohrožení života nebo tělesné integrity ze strany orgánů země původu, že není ani představitelem žádné rizikové skupiny, a tudíž nebyla prokázána dostatečná míra individualizace jemu hrozícího svévolného násilí vyžadovaná § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu.

[18] Navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl, pokud ji neodmítne pro nepřijatelnost.

IV. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[19] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že byla podána včas a stěžovatel je zastoupen advokátkou (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[20] Ve věcech mezinárodní ochrany se Nejvyšší správní soud v souladu s § 104a s. ř. s. zabývá otázkou, zda podaná kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatele. Není-li tomu tak, soud kasační stížnost odmítne jako nepřijatelnou. Zákonný pojem *přesah vlastních zájmů stěžovatele* představuje typický neurčitý právní pojem, jehož vymezením se Nejvyšší správní soud zabýval např. v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS (rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou též dostupná na www.nssoud.cz), na které pro stručnost odkazuje.

pokračování

[21] Nejvyšší správní soud v projednávané věci přesah vlastních zájmů stěžovatele neshledal.

[22] V první řadě se zabýval námitkami souvisejícími se špatným stavem ukrajinských věznic. Stěžovatel konkrétně brojil proti tomu, že žalovaný nezjistil informace o stavu věznic na Ukrajině, což měl učinit na základě zmínky o možném udělení trestu odnětí svobody. Podmínky v ukrajinských věznicích dle jeho názoru naplňují znaky nelidského a ponižujícího zacházení a krajský soud námitku dostatečně nevypořádal. Nejvyšší správní soud námitkám nepřisvědčil.

[23] Konstatování stěžovatele, že krajský soud se dostatečně nezabýval námitkou týkající se tristního stavu ukrajinských věznic, bylo zcela obecné a Nejvyšší správní soud přezkumem napadeného rozsudku dospěl k závěru, že není opodstatněné. Krajský soud v odůvodnění vyložil, proč žalovaný nepochybil při zjišťování skutkového stavu a odůvodnění napadeného rozhodnutí považoval za dostačující. Dále uvedl, že stěžovatel zmínil materiál, který hovoří o nenaplnění všech mezinárodních standardů v ukrajinských věznicích, až v žalobě, respektive jejím doplnění. Argumentaci týkající se této problematiky uzavřel konstatováním, že: *„Ukrajina jistě není jediným státem, kde podmínky ve věznicích nejsou na úrovni mezinárodních standardů, přesto taková skutečnost nemůže vést bez dalšího k závěru, že případné ohrožení žadatele uvězněním je azylově relevantní skutečností, naplňující hrozbu vážné újmy, konkrétně pak mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestu“* (viz strana pět napadeného rozsudku). Žalobní námitku tedy vypořádal a vyjádřil se i k jejím dílčím částem, Nejvyšší správní soud proto v jeho postupu neshledal pochybení.

[24] Stěžejní část argumentace stěžovatele se týkala nedostatečně zjištěného skutkového stavu ve správním řízení, ani v tomto ohledu však nebyla důvodná. Nejvyšší správní soud při posouzení uvedené otázky vycházel ze závěrů své judikatury vztahující se ke zjišťování skutečností, které by mohly představovat závažnou újmu ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu (tedy i mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, které stěžovatel zmiňoval), dle které *„[z]ávažnou újmu podle citovaného ustanovení je správní orgán povinen se zabývat, je-li žadatelem o mezinárodní ochranu namítána nebo vyjde-li v průběhu správního řízení jinak najevo. Pokud žadatel v tomto ohledu nic netvrdí a v průběhu řízení se žádná informace o možné vážné újmě neobjeví, nemusí její případnou existenci správní orgán sám vyhledávat, avšak musí v odůvodnění svého rozhodnutí uvést, že hrozba vážné újmy nebyla v řízení tvrzena ani nevyšla najevo“* (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 9. 2011, č. j. 7 Azs 28/2011 – 74).

[25] Nejvyšší správní soud ve správním spise ověřil, že stěžovatel skutečně v průběhu správního řízení netvrdil nic o neutěšené situaci ukrajinských věznic, a v tomto ohledu tedy přisvědčil krajskému soudu. Ze stěžovatelovy žádosti i následného pohovoru zcela jasně vyplynulo, že primárním důvodem jeho žádosti je neochota nastoupit vojenskou službu. Pochyboval o materiálním zajištění ukrajinské armády a odůvodňoval tak svůj strach z toho, aby nebyl při bojích zabit. Možnost udělení trestu odnětí svobody v případě odmítnutí vojenské služby sice zmínil, nikdy však neuvedl ani nenaznačil, že by se obával podmínek ve věznici jako takových, respektive že by jejich stav byl natolik špatný, že by pobyt v nich bylo možné považovat za nelidské či ponižující zacházení. Stěžovatel tedy

v průběhu správního řízení nezavdal důvod k tomu, aby žalovaný obstarával speciální podklady k této problematice.

[26] Dále je podstatné, že žalovaný vycházel z velmi obsáhlých informací o zemi původu stěžovatele, viz bod [2] tohoto usnesení, které mimo jiné vypovídají o stavu dodržování lidských práv na Ukrajině [např. zpráva Úřadu Vysokého komisaře OSN pro lidská práva, 15. 6. 2014 (Zpráva o stavu lidských práv na Ukrajině)]. V napadeném rozhodnutí se zabýval tím, zda jsou u stěžovatele dány důvody k udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu, a své závěry zdůvodnil. Otázce, zda stěžovateli hrozí v případě návratu do vlasti nelidské či ponižující zacházení (§ 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu], se věnoval na straně 7 rozhodnutí, kde mimo jiné uvedl, že pouhá možnost špatného zacházení nemá sama o sobě za následek porušení článku 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv (zákaz mučení, pozn. NSS). Dále zdůraznil, že aby bylo možné trest považovat za *ponižující*, musí ponižení a pokoření dosáhnout mimořádného stupně úrovně, k čemuž v případě stěžovatele nedospěl. Konkrétně se vyjádřil i k tomu, proč za vážnou újmu nelze považovat nastoupení vojenské služby ani trest za její odmítnutí.

[27] Nejvyšší správní soud tedy v postupu žalovaného neshledal pochybení. V situaci, kdy stěžovatel neutěšenost stavu ukrajinských věznic netvrdil a v průběhu správního řízení se informace o vážné újmě neobjevila, nebyl povinen její případnou existenci sám vyhledávat. V odůvodnění uvedl, že ji neshledal a své závěry řádně zdůvodnil, jeho postup byl tedy v souladu s požadavky specifikovanými judikaturou Nejvyššího správního soudu.

[28] Pro úplnost lze dodat, že odkaz stěžovatele na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004 – 57, nebyl případný. Povinností žadatele o azyl není, aby pronásledování své osoby prokazoval jinými důkazními prostředky než vlastní věrohodnou výpovědí (věrohodnost výpovědi nebyla v projednávané věci zpochybněna), okolnosti, ze kterých stěžovatel dovozuje hrozbu skutečného nebezpečí vážné újmy, však součástí jeho výpovědi netvořily. Stěžovatel tyto skutečnosti poprvé tvrdil až v žalobě, respektive jejím doplnění.

[29] Nejvyšší správní soud následně přistoupil k posuzování námitek souvisejících s bezpečnostní situací na Ukrajině. Stěžovatel krajskému soudu vytýkal, že se dostatečně nevypořádal s jeho tvrzením, že politická situace je napjatá v celé zemi, a nevyjádřil se k předloženým informacím o zemi původu. Informace, které použil žalovaný, byly dle názoru stěžovatele neaktuální. Konečně poukázal na nový vývoj situace na Ukrajině a dokládal, že politická situace je skutečně napjatá v celé zemi. Ani tyto námitky nebyly důvodné.

[30] Krajský soud se v odůvodnění svého rozhodnutí s argumentací stěžovatele vypořádal, neboť konstatoval, že konflikt na Ukrajině se v době rozhodování žalovaného ani aktuálně neřadí mezi azylově relevantní ozbrojené konflikty, žalovaný seriózně popsal nedobrou bezpečnostní situaci na východě země, konstatoval, že další území jsou bezpečná a doplňkovou ochranu neudělil. Krajský soud se se žalovaným výslovně ztotožnil a vyjádřil se také k podkladům rozhodnutí, z nichž některé vyjmenoval, označil je za objektivní a aktuální. V tomto ohledu tedy Nejvyšší správní soud v jeho postupu neshledal pochybení. Stěžovateli nicméně přisvědčil v tom, že krajský soud se výslovně nevyjádřil k novým informacím o zemi původu, které stěžovatel zmínil v žalobě. V souladu

pokračování

s usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS, se tedy dále zabýval tím, zda toto pochybení mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[31] Stěžovatel v žalobě odkazoval na prohlášení Ministerstva zahraničních věcí, které odsoudilo vjezd ruských ozbrojených sil na Ukrajinu, na vyjádření ruského prezidenta Vladimira Putina během mimořádného summitu EU v Bruselu, že pokud bude chtít, zabere Kyjev za dva týdny, a fakt, že si obě země vyhrožují použitím jaderných zbraní. Tyto informace stěžovatel získal z webových stránek Ministerstva zahraničních věcí a zpravodajského serveru www.lidovky.cz. Chtěl jimi vyvrátit závěr žalovaného, že probíhající konflikt mezi Ruskem a Ukrajinou má vliv a reálný dopad pouze na některé oblasti země. Dle stěžovatele hrozba další eskalace konfliktu negativně ovlivňuje všechny obyvatele Ukrajiny.

[32] Již z výčtu informací, které stěžovatel krajskému soudu předložil, je zřejmé, že pro účely řízení o mezinárodní ochraně, respektive následné soudní řízení správní, nejsou relevantní. Fakt, že Ministerstvo zahraničních věcí České republiky odsoudilo vstup ruských ozbrojených sil na Ukrajinu, vypovídá pouze o postoji české politické reprezentace a o tom, že ke vstupu vojsk došlo. Tuto skutečnost však žalovaný správní orgán a tedy i krajský soud vzaly v potaz, současně však uvedly, že konflikt je omezen na východní část země při hranicích s Ruskem. Stěžovatel přitom pochází z Ternopilské oblasti, která je na západě Ukrajiny. Pokud jde o vyjádření ruských a ukrajinských politiků, jedná se o výhrůžky, které nicméně nevypovídají o faktickém stavu na Ukrajině ani o hrozbách, které zemi reálně hrozí. Nejvyšší správní soud nesnižuje závažnost tamější situace a považuje obavy ukrajinských obyvatel za pochopitelné, to však nic nemění na tom, že zmíněná politická vyjádření nemohou mít vliv na kvalifikaci konfliktu optikou řízení o udělení mezinárodní ochrany. Lze tedy uzavřít, že opomenutí těchto informací nemohlo mít žádný dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[33] Nejvyšší správní soud se následně zabýval námitkou, že žalovaný při hodnocení bezpečnostní situace nevycházel z aktuálních podkladů, stěžovateli však nepřisvědčil. Vzhledem k tomu, že stěžovatel nijak nereagoval na argumentaci krajského soudu, se kterou se Nejvyšší správní soud zcela ztotožnil, plně odkazuje na odůvodnění napadeného rozsudku, konkrétně stranu 6. Opakuje, že žalovaný vycházel z obsáhlých informací o zemi původu stěžovatele, které se zabývaly i bezpečnostní situací na Ukrajině. Podklady byly vyhotoveny v průběhu roku 2014, a to především na jaře a v létě, ale i v září 2014, tedy v době bezprostředně předcházející vydání rozhodnutí žalovaného.

[34] Konečně Nejvyšší správní soud přistoupil k posouzení bezpečnostní situace na Ukrajině. Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu (zejména rozsudku ze dne 13. 3. 2009, č. j. 5 Azs 28/2008 – 68, publ. pod č. 1840/2009 Sb. NSS) nestačí k udělení mezinárodní ochrany pouze reálná existence ozbrojeného konfliktu na území země původu žadatele, ale žadateli musí v důsledku takového konfliktu hrozit reálná újma, např. v podobě vážného a individuálního ohrožení života nebo tělesné integrity z důvodu svévolného násilí. V situacích tzv. totálního konfliktu hrozí vážná újma v zásadě každému žadateli přicházejícímu z této země původu či postiženého regionu, neboť pouhá přítomnost na území této země nebo regionu jej vystavuje reálnému nebezpečí ohrožení života a tělesné integrity. Pokud ozbrojený konflikt nemá charakter tzv. totálního

konfliktu, musí žadatel „prokázat dostatečnou míru individualizace, a to např. tím, že prokáže, (1) že již utrpěl vážnou újmu nebo byl vystaven přímým hrozbám způsobení vážné újmy ve smyslu čl. 4 odst. 4 kvalifikační směrnice; (2) že ozbrojený konflikt probíhá právě v tom regionu jeho země původu, ve kterém skutečně pobýval, a že nemůže nalézt účinnou ochranu v jiné části země; či (3) že jsou u něj dány jiné faktory (ať už osobní, rodinné či jiné), které zvyšují riziko, že terčem svévolného (nerozlišujícího) násilí bude právě on.“

[35] K bezpečnostní situaci na Ukrajině se Nejvyšší správní soud vyjádřil např. v usnesení ze dne 15. 1. 2015, č. j. 7 Azs 265/2014 – 17, kde konstatoval, že „[n]a Ukrajině nelze ani dříve, ani v současné době klasifikovat situaci jako „totální konflikt“, neboť probíhající ozbrojený konflikt nedosahuje takové intenzity, že by každý civilista z důvodu své přítomnosti na území Ukrajiny byl vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy. Nutno upozornit, že se jedná o konflikt izolovaný pouze na východní části Ukrajiny, přičemž jeho intenzita i v dotčených oblastech výrazně kolísá.“ Odkázat lze také na další rozhodnutí, ve kterých se této problematice věnoval, např. usnesení ze dne 31. 3. 2015, č. j. 4 Azs 15/2015 – 28, ze dne 30. 4. 2015, č. j. 9 Azs 13/2015 – 69, či ze dne 17. 6. 2015, č. j. 6 Azs 86/2015 – 31.

[36] Místem pobytu stěžovatele na území Ukrajiny byla Ternopilská oblast, která se nachází v západní části země. Ta nebyla vojenskými událostmi nijak významněji zasažena, a nelze tudíž dovozovat, že by zde hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy ve smyslu citovaných ustanovení zákona o azylu. Nejvyššímu správnímu soudu nejsou známy ani žádné jiné relevantní informace, na jejichž základě by vyvstaly pochybnosti, že by neudělením mezinárodní ochrany došlo k porušení zásady *non-refoulement*.

[37] Nad rámec výše uvedeného Nejvyšší správní soud dodává, že doporučení Ministerstva zahraničních věcí a nové události na západě Ukrajiny (stěžovatel je v kasační stížnosti označil za události z posledních dní) nebyly pro posouzení věci podstatné. Stěžovatel jimi dokládal, že „politická situace je napjatá v celé zemi“, to však samo o sobě nemá relevanci pro hodnocení konfliktu jako totálního ve světle výše popsané judikatury, ani nevypovídá o dostatečné míře individualizace ve vztahu ke stěžovateli.

[38] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že stěžovatel netvrdil důvody, pro které mu měla být udělena doplňková ochrana podle § 14a zákona o azylu, proti neudělení jiných forem mezinárodní ochrany v kasační stížnosti nebrojil. Ustálená judikatura poskytuje dostatečnou odpověď na jeho námitky. Nejvyšší správní soud zjistil dílčí pochybení krajského soudu, které však bylo nepodstatné a nemohlo mít žádný dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Pro úplnost Nejvyšší správní soud dodává, že mu nejsou známy jiné relevantní informace, na jejichž základě by vyvstaly pochybnosti, že by neudělením mezinárodní ochrany došlo k porušení zásady *non-refoulement*.

V. Závěr a náklady řízení

[39] Nejvyšší správní soud neshledal v posuzované věci přesah vlastních zájmů stěžovatele, a proto kasační stížnost odmítl jako nepřijatelnou podle § 104a s. ř. s.

[40] Výrok o nákladech řízení o kasační stížnosti se opírá o § 60 odst. 3, větu první, s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

pokračování

[41] Podle § 35 odst. 8 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., zástupci stěžovatele, který mu byl soudem ustanoven k ochraně jeho práv, hradí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát. Ustanovená zástupkyně provedla v řízení o kasační stížnosti jeden úkon právní služby, kterým je písemné podání soudu ve věci samé spočívající v sepsání kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění účinném pro posuzovanou věc (dále jen „advokátní tarif“)]. Za jeden úkon právní služby zástupkyni stěžovatele náleží mimosmluvní odměna ve výši 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5. advokátního tarifu] a dále 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Celkem jí tedy náleží částka 3 400 Kč, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů ode dne právní moci tohoto usnesení.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. října 2015

JUDr. Radan Malík
předseda senátu